

Антонио Гомес Руфо

НАТАЛИЯ

ПОРЕДИЦА ЗА ИСПАНОЕЗИЧНА ЛИТЕРАТУРА

HISPANICA

Антонио Гомес Руфо

НАТАЛИЯ

Превод: Георги Анастасов

ПОРЕДИЦА ЗА ИСПАНОЕЗИЧНА ЛИТЕРАТУРА

HISPANICA

ПЪРВА ПРЕЖИВЕЛИЦА

1.

Успях да я зърна едва за миг, но веднага разбрах, че ще я помня цяла вечност. Без дори да ме погледне, тя мина покрай мен в парка. Вървеше нагменна, смела, облечена в бяло, без да прави неестествени движения, така както вълните се плъзгат по морската повърхност. Тя не ходеше, по-скоро летеше малко над земята, която, ако, не дай си боже, докоснеше, щеше да я омърси. Беше хванала косата си на кок, като най-безсрамно показваше своя бял, прозирен и кристален врат, от който като че ли слоновата кост беше откраднала модела на своята същност.

Гледах я няколко секунди, докато изчезна там, в другия край на алеята. Останах толкова втрещен, че не можех да преценя дали наистина тя беше минала покрай мен, или всичко е било плод на моето въображение. После светнаха уличните фенери и пред очите ми се разкри цялата грозота на парка, цялата грозота на света. Това обаче нямаше никакво значение, защото аз успях да видя всичко по-светло, по-бляскаво, по-красиво и по-възвишено.

Нима можеше да съществува тази красота, това съвършенство, тази ефирност, тази бяла сянка? Нима можеше да съществува подобно оскърбление към природата и към човешкия род? Възможно ли е съвършеното съвършенство? И още нещо: възможно ли е съвършенството да бъде толкова съвършено, че то да изглежда несъвършено пред това съвършенство? Размишлявах върху тези въпроси секунди, минути, а може би дори и часове. Прекарах цялата нощ, вгълбен в тези ме-

тафизични проблеми. Ровех се в сферата на съвършенството, в сублимираната обективност, в истината, в божествеността, в съвършеното несъвършенство. Лутах се из теориите на Хелвеций за духа и из томистичните девет доказателства, че съществува Бог. Най-накрая огладнях зверски, и тъй като в този върховен момент не можех да си позволя лукса да започна да готвя, отворих една консерва крайбрежна фабада* и я изядох, като обирах с хляб мазнината.

Започнах да ходя всеки следобед в парка, за да мога да я виждам. Точно в шест седях на същата онази пейка и нетърпеливо чаках, докато фенерите отново не светнат и не започнат да ми намигат съчувствено, че и този ден си е отишъл.

Дните се заредуваха един след друг с възможно най-голямата протяжност, която човек би могъл да си представи. Един, два, три... Часовете застиваха глупаво между нощта и деня, като се занижаваха все по-бавно и по-бавно. После, по пладне, желанието се стоварваше върху мен и преобръщаше целия ми организъм. Сърцето ми почваше да бие забързано, вътрешностите ми се разклащаха и разбъркваха толкова силно, че ме караха да изпускам звучни и сочни като тремоло на барабан газове, които принуждаваха старците да странят от моята пейка и прогонваха кръжащите наоколо деца. Без съмнение тези ликуващи взривове на червата ми имаха своите преимущества. Първо, така успокоявах корема си, който отново възвръщаше своето нормално състояние. Второ, така оставах сам на онази пейка в парка и можех да се наслаждавам изцяло на моето интимно, съкровено и несподелимо душевно спокойствие.

Кой е казал, че любовта е красива? Любовта е тъга, спокойствие, нетърпение и терзание. Ако

* Астурийско ястие от фасул и сланина - Б. пр.

се вгледаме в съотношението между времето, прекарано в наслада, и това, прекарано в терзание, ще разберем, че любовта е много по-непрепоръчителна от алкохола, тютюна и автомобилите. Проблемът обаче се състои в това, че понякога любовта наистина идва и тогава всички логически разсъждения угасват пред нейното неизбежно присъствие.

По онова време, както вече казах, дните се нижеха с математическа стерилност, присъща на всяко правителство: петък, събота, неделя. И така цялата седмица, докато отново не дойде четвъртък - ден, в който птиците запяваха по-звучно, децата заиграваха, потънали в тишина, люлките преставаха да скърцат, гълъбите летяха по-бавно, а прахта едва се отделяше от земята. Отново беше четвъртък. Ден като всеки друг, но по-бляскав от онези дни, за които леля ми Хосефина казваше, че светят по-ярко и от слънцето. В този четвъртък тя се появи и мина покрай мен. О, небеса, тя дори не ме погледна, не направи и най-малък жест, сякаш отново се бе извисила над доброто, над злото и над посредствеността. Първото, което ми хрумна (после установих, че моята блестяща интелигентност не ме беше подвела), е, че всеки четвъртък тя минава оттук. По-късно осъзнах, че наистина я желая повече от всичко, че бях безнадеждно влюбен в нея. Най-накрая се сетих, че ако не хукна точно сега след нея, тя ще ми избяга. Бях толкова отнесен. Безуспешно се опитвах да преценя колко често тя идва тук, в парка, и на какво се дължат моите адриналинени пристъпи. Междувременно тя вече беше изчезнала зад алеята в парка.

Затичах се като лопатар след женска, но тя се беше стопила. Беше се впръснала, беше се разтворила във въздуха като вещество.

За какво друго бих могъл да мисля точно в този момент? Може би за нещо, свързано с "Вечерята на пепел-

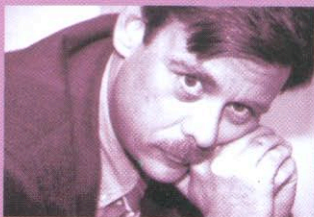
ма" от Джордано Бруно? Или пък за "Аргонавтика" от Аполоний Родоски? А защо да не поразмишлявам върху "Освободителите на любовта" от Александриан? Дълго време търсех някаква отправна точка, за да мога да достигна до едно смислено решение. Най-накрая се уморих да мисля и реших да се прибера пеш. Вървях бавно. По пътя ми хрумна една гениална фраза. Гениалните фрази винаги се раждат на път. "Човек никога не влиза два пъти в една и съща река." На мен това ми се струва пълна глупост, но все пак го е казал Хераклит.

2.

Признавам си: аз съм една противоречива личност. Познавам се доста добре и затова си позволявам да твърдя подобно нещо, без да поемам особено голям риск да сгреша. Със същата категоричност, с която декларирам своята неоправима склонност към противоречия, мога да ви уверя, че освен това притежавам и една завидна индивидуалност, бистър ум и здрав разсъдък. Не искам да говорим за моята способност да размишлявам и да анализирам. Решителен съм. По това приличам на леля ми Хосефина. Но ние двамата с нея си приличаме и в нещо друго: в любовта ни към лишенията. Тя обичаше да се лишава заради самото лишаване, а аз, за да престана да се лишавам. Тя обичаше лишенията, за да има пари, а аз, за да нямам проблеми. Но това е друга история.

Сега искам да говоря единствено за Наталия. Ех! Трябва само да въздъхна името ѝ, за да бъда разбит, опиянен и нервен. Нейното име се плъзга по криволиците на мозъка ми като по водни ски. Тази главна буква "Н" е инжектирана в кръвта ми, препуска бясно из вените ми, играе в артериите и жилите ми, засяда в сърцето ми - ако не се лъжа, в неговата дясна камера. Наталия. Седем различни букви и само едно-единствено име.

Знаеш ли, старче. Познавам само един миг от живота на Наталия. И този миг е запечатан върху снимка-

Антонио Гомес Руфо

Амбросио Орехуела е четиридесетгодишен неудачник, който е изключително доволен от жалкия си начин на живот. В един прекрасен следобед пред очите му минава Наталия, в която той се влюбва, за да изживее една налудничава любовна авантюра, отличаваща се със следната особеност: обектът на неговите чувства не си дава сметка за това.

Чужд на заобикалящия го свят, който не разбира и презира, Орехуела съществува единствено в името на любовта. Това го хвърля в серия от нелепи и безумни ситуации, от които той по правило излиза невредим благодарение на странната си същност на първичен социопат.

Въпреки всичко обаче размислете на Амбросио за любовта не са чак толкова безумни, както би могло да се предполага...

От автора на "Душата на рибите" и "Ако ти знаеше".